

**Echte schoonheid
zit van binnen**

**Lotty Rothuizen
Tekststudio Schrijven en Schrappen**

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Inhoudsopgave

<u>IK WIL DE BILLEN VAN JENNIFER LOPEZ</u>	6
<u>EERST DE HOND. DAN DE REST.</u>	11
<u>COCKTAILWORKSHOP</u>	15
<u>THE FLYING DEVILS</u>	19
<u>VERLANGEN</u>	23
<u>DE PODOTHERAPEUT</u>	26
<u>DE JISKEFETMAN</u>	31
<u>SNOWPLANET</u>	36
<u>BUDAPEST</u>	42
<u>JE ZAL HET MAAR HEBBEN</u>	48
<u>OVER LOTTY ROTHUIZEN @LIEVELOTTY</u>	53

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik wil de billen van Jennifer Lopez

geplaatst op 4 oktober 2012

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Péts!

Mijn kont.

Met een ruk draai ik me om. Ik kijk in het grijnzende gezicht van mijn tienjarige zoon. Hij heeft het helemaal ontdekt. De billen van zijn moeder.

Kijken. Knijpen. En nu dus ook slaan. Hij geniet er zichtbaar van.

Boys will be boys.

Als meisje werd ik al Butty genoemd vanwege mijn geprononceerde billen.

Als het mijn beurt was om de afwas te doen, stonden de vrienden van mijn broer op een afstandje te kijken. Ze hielden hun adem in als ik mijn kont niet kon stilhouden bij het schuren van de pannen.

Butty

Niet een naam om trots op te zijn als je 16 bent.

Tegen de tijd dat mijn vriendinnetjes aan hun eerste beha toe waren, had ik de billen van Jennifer Lopez.

De natuur houdt er een evenwichtige verdeling op na. Het is billen òf borsten. Weinig vrouwen krijgen allebei. En als dat wel zo is zijn ze 'wel heel erg goed bedeed'.

Zo zijn de billen- en borstenmannen ontstaan.

'Ik ben een echte borstenman'.

'Mwah, ik weet niet. Doe mij maar een paar goeie billen. Ja, ik ben meer een billenman.'

Niemand die opkijkt van zo'n gesprek in de kroeg. Het wordt pas

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

gek als je in geen van beiden belangstelling toont.

Mijn halve leven heb ik rondgerend in de horeca. Ik hoorde niet anders.

Mijn billen waren strak als leer, hard als staal en rond als een appel. Maar nu?

Mijn billen. Ik zit er maar mee.

Sinds ik de horeca de rug heb toegekeerd, ben ik letterlijk zitvlees aan het kweken.

Mijn billen vormen steeds meer een veilige thuisbasis. Waar ik gerust op kan terugvallen.

Mijn lief, die een echte billenman is, is daar natuurlijk mede schuldig aan. Alles wat je aandacht geeft, groeit.

Ik kan natuurlijk gaan spinnen, fietsen of hardlopen.

Maar ik kies voor een andere oplossing. Een makkelijke.

Dus waag ik me voor het eerst op een website met figuurcorrigerend ondergoed.

Body Smoother.

Bum, Tum & Thigh Reducer.

Tummy Flattening Bikini Brief.

Opwindende namen. Veelbelovend. Ik word er hebberig van. Ik wil ze allemaal!

De opwindende namen staan helaas voor het aller lelijkste ondergoed dat ik ooit heb gezien.

Huidkleurig. Stretch. Dik.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Kortom: *niet geil*. En ook nog veel te duur.

Zuinig als ik ben loop ik eerst nog eens langs *Zeeman* en koop voor € 3,95 een corrigerend hemdje. Eerst maar eens kijken of ik het wat vind.

Thuis worstel ik me in het loei strakke ding.

Wauw! Het resultaat is verbluffend.

Maar het hemdje drukt niet alleen mijn buik plat. Ook mijn borsten zijn verdwenen.

Even de hond uitlaten, voelen hoe mijn nieuwe bovenlichaam zit.

Halverwege het blokje om raak ik buiten adem. Mijn ribben worden samengedrukt door het Zeeman-harnas. Ik kan alleen nog oppervlakkig ademen. Hyperventileren. Zweeten.

Thuisgekomen weet ik me uit het hemdje te bevrijden. Een prestatie op zich. Ik gooi het ding in een hoek en eigenlijk was ik het al vergeten...

...tot afgelopen weekend.

We hebben een feestje.

Beetje flitsend. Beetje leuk. Hoge hakken, beetje dansen, beetje sjansen. Daar hoort een jurkje bij. Beetje flitsend. Beetje leuk. Beetje strak.

Beetje strak?

Ik sta voor de spiegel. Zó strak zat het eerst toch niet?

Klopt. Zo strak zat 'ie eerst niet. *Nu wel*.

Ik draai nog een rondje en nog één...

Jemig. Die kont. Dit kan echt niet meer!

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Net als ik in huilen wil uitbarsten (want daar ben ik goed in), denk ik aan het hemdje in de kast.

Dat is mijn redding voor vanavond.

Ik zet de schaar in de schouderbandjes en knip de boel min of meer recht af. Ik stap in het 'rokje' en ik slink.

Ik slink twee maten.

Ik trek het flitsende jurkje er overheen aan en ik zie billen zo strak als leer, hard als staal en rond als een appel.

Ik dans de hele nacht. Met hele kleine pasjes. Want mijn dijen worden stevig bij elkaar gehouden door 80% polyamide, 19% elasthan en 1% katoen.

Aan het eind van de avond ben ik een paar kilo lichter. Je gaat behoorlijk transpireren van 80% polyamide, 19% elasthan en 1% katoen.

's Nachts heb ik hulp nodig om me te verlossen uit mijn *home-made-magic-bibster**. De ervaren handen van mijn lief en een schaar moeten er aan te pas komen.

Niet sexy.:-)

Een beetje verdrietig moet ik constateren dat 'mijn' Jennifer Lopez-billen al jaren geleden definitief afscheid van mij hebben genomen.

Maar hey, het gaat toch niet om de vorm maar om de inhoud? Echte schoonheid zit van binnen.

Om het verval te vertragen ben ik gaan hardlopen. Samen met mijn lief. En zo lang hij nog zegt: "Loop jij maar voor me schatje" voel ik me een winnaar.

*Patent is inmiddels aangevraagd.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Eerst de hond. Dan de rest.

geplaatst op 26 november 2012

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

De wekker gaat. Welke dag is het vandaag? Ik weet het weer. Het is maandag. Ik moet eruit. De normale routine begint weer.

'Wakker worden Mick' zeg ik terwijl ik het licht in de jongenskamer aan doe. Er komt nog net een pluk haar boven het dekbed uit. Ik aai erover en zeg het nog een keer.

In badjas en met koeienklompen aan mijn voeten klos ik de trap af. Keuken. Licht. Espressoapparaat. Woonkamer. Licht.

'Hééé Noé' zeg ik met een zangerige stem. Er komt beweging in haar staart en haar bruine ogen kijken omhoog. Maar ze blijft roerloos liggen.

Kom, chocopops, melk. Vriezer, brood. Sapje.

Espresso.

'Waar is mijn joggingbroek?' wordt vanuit de verte gegild. Ik reageer niet. *Kijken*, denk ik.

Ik klos de trap weer op. Boven staat Mick. Wilde haren en een lekker lijfje in een *Coolcat* boxershort. Nog voor hij iets kan zeggen wijs ik naar de waslijn. 'O.' zegt hij.

Douchen doe ik straks. Even iets makkelijk aan.

Terwijl ik de hond roep, trek ik mijn jas aan. Ze blaft ongeduldig. 'Ksss...' zeg ik.

Riem om, sleutels pakken. 'Tot zo!' roep ik 'Chocopops staan op het aanrecht.'

We wandelen door de straat naar de plasplaats. Na dertien jaar vind ik het ineens bespottelijk om te zien. Hoe wij, hondenbezitters, dag in dag uit, jaar in jaar uit, drie of vier keer per dag ons huisdier moeten laten ontlasten.

's Morgens zijn we op ons belachelijkst. Vooral in het weekend. Pyjama of joggingbroek, laarzen of pantoffels. Misschien niet eens een onderbroek aan. Uitgelopen mascara en seksharen.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Eerst de hond. Dan de rest.

Shit.

Mijn hond zakt door haar achterlijf midden op de stoep. Haar rug een beetje bol, staart omhoog. Hét moment om tralala om je heen te kijken. Het blijft –ook na dertien jaar- hoe dan ook gênant om te kijken hoe een ander poept. Ook al is het een hond.

Maar dan zie ik hem aan komen lopen. De heerlijke buurman van een eindje verderop. Die verschrikkelijke lekkere buurman. Beschaamd kijk ik snel de andere kant op. Recht in de drol. We wonen in een nette buurt. We hebben opruimplicht. Ik draai me weer om en kijk nu in het heerlijke gezicht van buurman. Hij heeft zich wel gedoucht. En geschoren. En zijn tanden gepoetst. Denk ik.

Hij kijkt van mij naar de drol, naar mijn hond.

Zijn hond kan het wél ophouden.

En dan doet hij iets wat ik niet had verwacht. Uit zijn zak haalt hij een zakje. Een felrood poepzakje en geeft het aan mij. Ik vind het een haast liefdevol gebaar. Zijn vingers raken de mijne. Onze blikken haken een paar seconden in elkaar. Ik opgewonden. Hij geamuseerd.

Als het tromgeroffel in mijn hoofd stopt merk ik zijn afwachtende houding op. O ja:

Shit!

Ik buk en vouw het zakje om mijn hand. Onhandig pak ik de drol tussen mijn vingers. Is dit zakje echt waterdicht? Ik moet mijn hele hand om de warme dampende massa vouwen anders gaat het fout. Nu moet ik in één beweging het zakje om de drol heen vouwen. Bezweet en met een rood hoofd kijk ik omhoog.

Shit!

Hij staat te wachten. Waarop?

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Als ik opsta knoop ik de poepzak zo nonchalant mogelijk dicht. Hij doet of hij het niet ziet. Samen lopen we nog een stukje op. Zonder praten, zonder elkaar aan te kijken. Ik hoor het suizen van mijn bloed dat door mijn aderen stroomt. Ik voel het bonken van mijn hart.

Onopvallend stop ik de hand die om de drol is gevouwen in mijn jaszak. Ik kan het niet. Flirten met een drol in mijn hand.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Cocktailworkshop

Geplaatst op 27 November 2012

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik ben uitgenodigd door de dames van [k-eet](#), Annette en Danielle.

Ex-collega's uit het oude vak. Hard werken, weinig verdienen.
Horeca.

Inmiddels zijn zij een cateringbedrijf begonnen en ik mijn schrijfbedrijf. Twee toffe wijven. Misschien wel de leukste klanten die ik heb.

Ik ben uitgenodigd voor de cocktailworkshop die vandaag wordt gegeven aan het personeel. Handig voor mij als ik er een stukje over ga schrijven. Er is een fotograaf aanwezig voor de persfoto's en lancering op de website.

In het restaurant staat de speciaal voor hen gebouwde flitsende witte mobiele cocktailbar opgesteld. Wit gelakte panelen die door blauwe lampen worden uitgelicht. Achter de bar aan de muur een grote banner met daarop *k-eet-zinnenprikkelend*. Het ziet er gelikt en professioneel uit.

Ik ben laat. De workshop is in volle gang. De sfeer zit er al aardig in. Ik kus wie ik kussen kan en schud onbekende handen. Allemaal dames van mijn leeftijd die af en toe voor geld en veel lol in de catering staan.

Op een afstandje blijf ik kijken naar de barman die vakkundig uitleg geeft over de verhoudingen alcohol en sap waaruit cocktails bestaan. Ik herken hem ineens: tien jaar geleden was hij die kleine glazenhaler van de donderdagavond.

Maar nu...!

'Wat is *hij* leuk opgedroogd' fluister ik bij Daan in haar oor. 'Ja goed hè' zegt ze 'en dan heb je zijn broertje nog niet gezien...' Ze kijkt me ondeugend aan.

De barman laat zien hoe je een cocktail moet shaken. Hij slaat een groot glas in de opening van de glanzende cocktailbeker en begint hem naast zijn hoofd stevig maar beheerst te schudden. De ijsblokjes maken een rinkelend geluid.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Hij kijkt de vrouw naast hem aan en zegt: 'Nu jij. Dit doe je lang en hard.' Daan en ik kijken en elkaar veelbetekenend aan.

De fotograaf neemt de tijd om zijn verlichting aan te passen. De bar en alles eromheen baden in een rode gloed. Je zou bijna vergeten dat het nog maar vier uur 's middags is.

Hapjes worden rondgebracht. Door Het Broertje. Het kan niet anders.

Ik glimlach naar hem terwijl ik een balletje van de schaal pak. Net als ik een hap neem van de hete gefrituurde risottobal, voel ik een hand op mijn schouder. Als ik me omdraai voel ik hoe een straaltje vet langs mijn mondhoek richting mijn kin glijdt. Ik kijk in het gezicht van weer een andere barman.

Wat lijken ze allemaal veel op elkaar!

'Welke cocktail zal ik voor jou maken?' zegt hij terwijl hij zijn witte tanden bloot lacht.

Het valt me op dat alle vrouwen die hier werken over de veertig zijn. Maar de mannen... De mannen zijn stuk voor stuk jong, lekker en strak. Maar ook professioneel en behendig. Goedgekleed en charmant.

Annette komt tevreden naast me staan. 'Wat vind je ervan Lotje?' vraagt ze en geeft me een dikke knipoog. 'Dit wordt wel wat hè. Ik noem ze de lekkerste hapjes van k-eet.'

De cocktails gaan van hand tot hand en iedereen doet zijn best zoveel mogelijk verschillende cocktails te proeven zonder dronken te worden. De culinaire hapjes die worden geserveerd zijn met zorg bereid en zien er erotiserend uit. Glanzend fruit op krokante deegbakjes, stevige stengels met een romige dipsaus en oesters die glanzend in hun schelp liggen te wachten.

De fotograaf is tevreden over de opstelling en vraagt of een paar mensen voor de foto aan de bar willen staan.

Kies mij! Kies mij! wil ik zeggen. En ik schenk hem mijn

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

ik-ben-fotomodel-geweest-blik. Maar mijn blik heeft zijn uitwerking verloren. In elk geval bij de jonge fotograaf.

Hij vraagt wel aan mij of ik nog even wat schone glazen wil halen uit de keuken. 'Neem gelijk een dweiltje mee!' roept hij me nog na.

Zachtjes en zonder afscheid te nemen verlaat ik de workshop via de achterdeur. Lekker naar huis. Daar wacht een nog véél jonger ventje op me.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

The Flying Devils

Geplaatst op 28 November 2012

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Het is nog maar zes uur als we vertrekken. Maar wel koud en donker. Ik probeer met geweld het BMX-fietsje in de achterbak van de Twingo te leggen.

Een nagel breekt.

Ik vloek.

Mijn zoon houdt wijselijk zijn mond. Hij weet wanneer hij me niet moet lastig vallen.

We draaien de A16 op en ik probeer me te concentreren op de weg. De koplampen van mijn achterligger prikken via mijn achteruitkijkspiegel in mijn ogen. Het natte wegdek en de duizelingwekkende hoeveelheid lampjes die erin weerschijnen leiden me af van wat ik moet doen: heelhuids en op tijd aankomen bij de *Flying Devils* in Made.

De A59. Terheijden. Nee. Ik moet de volgende hebben.

Opletten. Ik klem mijn handen nog wat steviger om het stuur.

Als ik de juiste afslag heb genomen word ik rustig. *We zijn nog nooit zo vroeg geweest* bedenk ik tevreden als ik de rotonde neem. Ik ontspan.

Het laatste stukje geef ik nog even lekker gas.

'Mam?' hoor ik een vertwijfelt stemmetje naast mij 'waar ga je naartoe?'

Als hij *deze* vraag stelt weet ik hoe laat het is. Waar ik ook naartoe rijd, het is in elk geval niet de goede kant op! Ik kijk in het donkere gat om me heen en herken inderdaad niets.

De rotonde. Dáár is het misgegaan.

Keren kan niet. We rijden op een lange rechte polderweg waar geen einde aan lijkt te komen.

'Door jou kom ik te laat...' het gezeur is begonnen.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik begin vreselijk te zweten onder mijn laat-ik-me-lekker-extra-warm-aankleden verpakking. Zo moeten opvliegers voelen.

'Straks kan ik niet meer meedoen...'

Ik krijg het gevoel dat mijn keel langzaam wordt dichtgeknepen. Totaal gedesoriënteerd kom ik eindelijk op een volgende rotonde aan. Bewoonde wereld. Ik begin te tellen: eerste, tweede, derde, vierde afslag. En terug gaan we weer. De donkere weg op.

'Hoe laat is het nu? We kunnen net zo goed naar huis gaan...' piept het naast me.

Als ik kon autorijden en klappen uitdelen tegelijkertijd had ik het gedaan. Maar ik heb mijn aandacht nodig voor de weg.

Tranen beginnen te prikken achter mijn ogen en in mijn hoofd heeft een stemmetje vrij-spel: *sukkel, sukkel!*

Op de tast zoek ik mijn iPhone in mijn tas. Navigatie moet ik hebben. *Nu!*

De batterij is bijna leeg. De oplader kapot. Nee, ik verzin dit niet. *I am on my own.*

De gewraakte rotonde is weer in zicht. Ze lijken ook allemaal op elkaar. Ik rijd voor de zekerheid een extra rondje. En nog een. Dan kies ik een afslag. Ik hoor zacht gesnik naast me.

Ik zie huizen en zijstraten die ik herken en slaak een zucht van verlichting. 'We zijn er bijna schat en maar een héél klein beetje te laat...' Dat laatste lieg ik, maar daar durft hij niets van te zeggen. Niet nu.

De baan is schaars verlicht. Maar dat weerhoudt de kleine fietsers er niet van om in volle vaart over het gravel te vliegen. In no time heeft Mick zijn helm opgezet en voegt zich bij de rest.

Mijn taak is volbracht. Ik hoef alleen nog maar te kijken.

Twintig kleine mannetjes vliegen op hun BMX over de baan. Ze

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

dragen felgekleurde shirtjes en dito helmen die passen bij de kleur van de fiets. Op een afstand zijn het allemaal inwisselbare Playmobil poppetjes. Stoere poppetjes. Dat wel.

Zoef. Zoef. Zoef.

Ik moet moeite doen om mijn poppetje in de poppetjesmassa te onderscheiden. Eén poppetje valt hard en ik wil al opspringen. Er springt nog een moeder op. Het is niet mijn poppetje.

Na drie kwartier racen kan ik mijn rood aangelopen poppetje en zijn BMX weer in de auto laden.

'Zag je mij?' roept hij nog opgewonden als we in de auto zitten. 'Zag je mij? Ik ging als laatste weg en kwam als tweede binnen. En die *wheelie*...! Hoe hoog ging ik?'

'Heel hoog schat. Echt héél hoog.'

Ik draai de radio aan en zet hem lekker hard. We rijden in één rechte lijn naar huis. En ik weet dat het volgende week *precies* zo zal gaan.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Verlangen

Geplaatst op 29 November 2012

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik ben een meesteres in het weerstaan van onnodige aankopen. De meest begeerlijke *high heels* kan ik in de winkel laten staan. Stuur mij tijdens de Dolle Dwaze Dagen de Bijenkorf in en ik loop met lege handen via de draaideur weer naar buiten.

Dit heeft niets te maken met zuinigheid. Ik hou van uitgesteld genot.

Als ik iets graag wil hebben, stel ik het toch uit. Verlangen is misschien wel lekkerder dan hebben. Maar als het verlangen blijft... dán komt er een punt dat ik het ineens moet hebben.

En wel onmiddellijk.

Nú wil ik een staafmixer.

Een wat?

Een staafmixer. En ik weet ook precies welke. De Philips HR1372 met variabele snelheden, turbofunctie, dubbelwerkend blad en 700 Watt.

Naar de dichtstbijzijnde elektronicazaak dus. Nee niet de Mediamarkt. Ik ben toch niet gek! Die daarnaast.

Lief rijdt de auto voor. Opgewonden schuif ik naast hem op de voorbank. In gedachten ben ik al het avondeten aan het bereiden. Voorlopig hebben wij geen mes en vork meer nodig. Aan een lepel en rietje hebben we genoeg. Vloeibaar gaan wij eten. Ik ga namelijk hakken, snijden, mixen, kneden, centrifugeren en klutsen.

Als we de roltrap opgaan zien we bovenaan de trap een prachtige stofzuiger staan. 'Dáár zou je mij nou blij mee maken.' zegt lief 'Een nieuwe stofzuiger. Die van mij valt uit elkaar.'

Terwijl hij de stofzuiger nader onderzoekt, ren ik door naar de staafmixerafdeling. Daar staat *mijn* staafmixer tussen al die andere staafmixers. Hij is als enige zwart en steekt stoer en glanzend af tegen de rest. Zijn body is van roestvrij staal in plaats van hard plastic. Zijn messen glinsteren in het tl-licht en zijn vlijmscherp.

Dít moet lief zien!

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Mijn ogen zoeken de winkel af.

Ik zie hem bij de stofzuiger staan. Inmiddels is hij verstrengeld met de slang en glijden zijn vingers over de traploze versnellingsknop. Het snoer dat hij uit het stofzuigerlijf heeft getrokken wordt met één druk op de knop razendsnel naar binnengetrokken. Hij geeft een goedkeurend klopje op de stofzuiger en kijkt op.

Onze blikken vangen elkaar. Onze ogen zeggen 'Ja ik wil!'.

Tweehonderdvijftig euro armer stappen we dolgelukkig de winkel uit. Hij met zijn stofzuiger. Ik met mijn staafmixer.

Intens blij rijden we naar huis. Bij het stoplicht kijkt hij mij ineens geschrokken aan.

'O god! Hier ga je toch geen blog over schrijven hè, morgen? Ik met een *stofzuiger* en jij met een *staafmixer*.'

'Pfff... Nee joh! Wat moet ik daar nou over schrijven? Tuurlijk niet.'

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

De podotherapeut

Geplaatst op 11 Januari 2013

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik ben zo geconcentreerd aan het werk dat ik schrik van een agendamelding.

Podotherapeut over 15 minuten.

O ja! Helemaal vergeten. Gelukkig is het niet ver rijden. Ik gris mijn autosleutels uit de gang en doe een dikke sjaal om voordat ik in mijn auto spring. Nog geen vijf minuten later zet ik mijn auto op het parkeerterrein. *Livit orthopedie* staat met grote letters op de enorme etalageruiten.

'Neemt u daar maar plaats.' De dame van de receptie wijst naar de tafel die in het midden van de grote ruimte staat. Terwijl ik ernaartoe loop, kijk ik naar de displays met afbeeldingen van beenprotheses en andere hulpmiddelen waar ik de naam niet van ken. Ik neem een vrije stoel en groet de mensen die aan de tafel zitten te wachten.

Gemiddelde leeftijd 70-plus, schat ik zo.

Ik blader wat in een beduimelde PLUS Magazine. De mevrouw naast mij houdt haar rollator angstvallig vast. Alsof iemand ermee vandoor zou gaan. Haar man brengt haar koffie in een plastic bekertje. Als ze drinkt is het net of ze een hap uit het bekertje neemt. Toch gaat het goed. Ze sluit elke slok af met een intens tevreden zucht.

Hap. Slik. Zucht.

Ze neemt veel kleine slokjes. Nog één zucht en ik pak haar koffie af.

'Mevrouw Rothuizen?' Ik ben opgelucht dat ik mijn naam nu al hoor. De andere wachtenden zijn zichtbaar geïrriteerd. *Ze kwam als laatste binnen. Dat kán niet kloppen.* Ik hoor het ze denken.

Ik loop achter de meneer aan die mij riep. Langs de wand staan losse etalagebenen met dikke vleeskleurige steunkousen. Posters met blije senioren op een golfbaan. Wandrekken met orthopedische schoenen. Een tafel vol steunzolen in verschillende materialen.

Ik voel me niet helemaal thuis.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

We lopen door tot vlak voor de enorme etalageruit die uitzicht heeft op het parkeerterrein. Parallel aan de ruit loopt een lange loper. Als in rode loper. Maar deze is zwart. En het is een mat.

De meneer wijst naar een stoel. 'Neem plaats.' Als ik zit, gaat hij tegenover me zitten op een krukje. 'Doe de schoentjes maar uit en vertel me maar eens wat de klachten zijn.' zegt hij opgewekt.

De oude uitgelubberde UGG's glijden zo van mijn voeten af. Hij pakt er een op en kijkt misprijzend naar de slappe zool.

'Zo. Leg uw rechervoet maar in mijn schoot. Sokjes uit.'
Gehoorzaam doe ik wat me wordt opgedragen. Het voelt vreemd om mijn voet in de schoot van een vreemde man te leggen. Ik omzeil zijn schoot en leg mijn voet op het randje van zijn bovenbeen.

'Ontspan' zegt hij en geeft een tikje tegen mijn voet.

Dan pakt hij mijn voet met zijn blote handen en bekijkt hem belangstellend. Mijn voeten zijn vies. Nee, ze *zijn* niet vies. Ze *lijken* vies; er kleven allemaal zwarte pluisjes aan van mijn sokken. Het is de nieuwigheid maar leg dat maar eens uit. De meneer doet net of hij het niet ziet en strijkt met zijn vingers over mijn hiel, de wreef, mijn voetzool, mijn tenen en eindigt bij het kuiltje onder mijn voet.

Waarom draagt die man geen handschoenen en hoeveel voeten raakt hij aan op een dag? vraag ik me af. Hij wrijft even vluchtig aan zijn neus. Er blijft een pluisje van mijn sok aan hangen. Voorzichtig zet hij mijn voet op de grond. 'Wilt u even uw broekspijpen oprollen en daar gaan staan? Op die mat?' Terwijl ik ernaar toe loop voel ik dat hij mijn loopje observeert.

Daar sta ik.

In de grote ramen zie ik mezelf weerspiegeld. Op blote voeten. Opgedorpde broekspijpen. Mijn grote wijde trui zorgt voor een enorm silhouet. Mijn haren hangen langs mijn gezicht. Ik sta in de etalage van *Livit Othopedie*.

Het is lunchpauze. Mannen in slecht zittende pakken met boterhammetjes in hun hand lopen voorbij en kijken nietsvermoedend naar binnen.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik zoek naar een elegante houding.

'Doorgezakte voeten, scheve rug. En ongelijke beenlengte als ik me niet vergis. Zijn uw benen wel eens opgemeten?' Hij wacht mijn antwoord niet af en komt naar me toe met grote waterpas die hij op mijn heupen plaatst. Hij fluit tussen zijn tanden. 'Als ik het niet dacht: zo scheef als een tierelier!' roept hij blij.

Hij ziet niet dat nu ook mijn gezicht scheef staat.

'Lopen maar. Op de mat. Ik kijk op de computerbeelden hoe u uw voeten neerzet.'

Ik doe echt heel erg mijn best om normaal te lopen. Ik denk aan een rode loper. Aan de catwalk.

Rug recht.

Kin omhoog.

Borst vooruit.

Maar ik ben hier voor steunzolen, bedenk ik me op tijd.

En ik loop met opgeheven hoofd over de mat naar de meneer toe.

'En lichte X-benen. Is dat al eens tegen u gezegd?' Ik knik en in stilte denk ik aan de stomme *Piedro* gezondheidsschoenen die ik mijn hele jeugd moest dragen. '*Later zal je me dankbaar zijn.*' zei mijn moeder altijd vol overtuiging. Nu realiseer ik me dat ik net zo goed mijn hele leven op teenslepers had kunnen lopen.

Nadat ik een keer of tien op en neer heb gelopen op de mat moet ik nog wat vragen beantwoorden. In minder dan twee minuten weet hij hoe oud ik ben, hoeveel ik weeg en dat ik pijn heb in mijn knieën, heupen, rug en nek.

Hij had me net zo goed kunnen vragen op een drukke zaterdagavond een rondje langs de overvolle terrassen op de Grote Markt te rennen. Naakt.

Dan zou ik me minder bloot voelen.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

De Jiskefetman

Geplaatst op 25 Januari 2013

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik kom het parkeerterrein opscheuren. Veel te laat maar toch net op tijd. Als alles meezit. En alles zit mee. Ik heb een plekje vlak voor de deur.

Ik huppel het ziekenhuis binnen. Mijn dag kan niet meer stuk. Leuke opdracht binnengehaald en het is vrijdag. Bijna weekend.

In een rechte lijn loop ik naar West 52, polikliniek KNO artsen. Er staat een rij achter de rode lijn die op de vloer is geplakt. *Veel van onze klanten hebben behoefte aan privacy. Wacht u daarom achter deze lijn.*

Ik werp een tevreden blik op de klok. Precies drie uur. Aan mij ligt het niet.

Ik neem plaats aan de leestafel. De niets-aan-de-hand-leestafel.

Als ik opkijk zie ik aan de andere kant van de wachtkamer een oudere heer zitten. In een rolstoel. Dikke brillenglazen. Terwijl hij naar mij kijkt zegt hij tegen zijn zoon: 'Wat is dat nou? Een meisje of een vrouw? Die dáár zit...' Hij wijst met zijn vinger in mijn richting.

De zoon schuifelt ongemakkelijk op en neer op zijn stoel en denkt na over een antwoord.

Maar ik ben hem voor.

'Een mooie *jongedame!*' schreeuw ik over de leestafel in de veronderstelling dat iedereen doof is die naar de KNO-arts gaat.

'Mijn vader is bijziend...' zegt de zoon.

'O dan is hij hier op de verkeerde afdeling!' roep ik. Ik lach om mijn grap. Als enige.

'Mevrouw Rothuizen!' klinkt een stem ongeduldig achter me. De zuster kijkt alsof ze me al een paar keer heeft geroepen. Ze loopt met ferme passen voor me uit de gang in en zwaait een deur voor

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

me open. Ik kom in een spreekkamer met daarin een ingebouwd hokje. Een geluiddichte cabine.

Uit de cabine komt een Jiskefetman. Rode wangen. Achterovergekamde slierten haar. Natte plekken onder zijn oksels. Hij steekt zijn hand uit en nodigt me uit om de cabine in te gaan.

De ruimte is klein. Drie bij drie.

'Laat de deur nog maar even openstaan' zucht hij als ik naar de deurklink reik. In het midden staat een tafel. Erop staat apparatuur die ik wel eens in een opnamestudio heb gezien. Ik ga zitten aan de ene kant van de tafel. Hij aan de andere kant.

'Ik ga drie verschillende gehoortesten met u doen. Ik leg steeds uit wat de bedoeling is.' zegt de Jiskefetman. Hij staat op om de deur te sluiten. Samen zitten we nu opgesloten in de geluiddichte ruimte. De dikke deuren doen denken aan een bankkluis.

De stilte is oorverdovend. Het is hij en ik. Niemand die ons nog hoort.

Naast de deur zie ik een grote ronde alarmknop. Voor het geval dát. Ik druk de gedachte weg aan wat dát zou kunnen zijn.

Het is een leuk spelletje.

Koptelefoon op. Vinger aan de knop.

Zodra ik een toon hoor moet ik drukken. Hoge en lage tonen vliegen links en rechts voorbij.

Daarna hetzelfde verhaal maar nu met een extra apparaatje op mijn hoofd. Ik begin me net te vervelen als de volgende test begint.

Een mevrouw zegt steeds een woordje in mijn oor. Ik moet hardop zeggen wat ik heb verstaan. 'Ook als u het niet verstaat, zegt u hardop wat u denkt te verstaan.' zegt de Jiskefetman.

De mevrouw spreekt keurig accentloos ABN. Het is een saaie stem. Ik probeer me haar voor te stellen. Het lijkt me geen geil type.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Leeg. *Leeg*. Maag. *Maag*. Rood. *Rood*. Beeld. *Beeld*.

Maar dan wordt het moeilijker. De mevrouw klinkt steeds verder

weg. Ik moet mijn oren *spitsen* en betrap mezelf erop dat ik mijn hoofd scheef houd in de hoop het zo beter te kunnen verstaan.

Zuur. *Zuur*.

Kla. *Kla?*

Mie. *Mie?*

Bi. *Bi?*

Kut. *Kut?*

Wat zeg ik nou?

Kutje!

Jiskefetman kijkt me vanachter zijn beeldscherm aan. Een lach verschijnt om zijn mond. Een *verboden* lach.

'Ik denk dat we klaar zijn', zegt hij en staat op om de deur open te gooien.

Elk halfuur kan hij even ademhalen. De rode knop is niet bedoeld voor mij. De rode knop is voor *hem*. Als hij het bewustzijn dreigt te verliezen na een dag zonder zuurstof te hebben gewerkt. Met piepjes, toontjes, knoppen en domme kutjes.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

SnowPlanet

Geplaatst op 9 maart 2013

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ga je echt niet mee skiën?

Mijn lief vraagt het op zijn allerliefst maar het blijft nee. Ik zie mezelf daar al stuntelen in een klasje op de piste.

Bang om te vallen. Bang voor pijn. Bang om mijn pols te breken.

Bang om voor gek te staan.

Nee hoor, daar ben ik nu te oud voor. Hij heeft net gehoord dat zijn beste vriend niet mee kan. Zijn dochter kan geen vrij krijgen.

Over alternatieve opties is al nagedacht. Er zijn genoeg mogelijkheden om *alleen* te gaan. 'Vind je dat niet vervelend, schatje?' vraagt hij nog. Maar eigenlijk maakt het *mij* niets uit.

Hij laat me verschillende organisaties zien. Maar als je nog nooit op wintersport bent geweest zien alle chalets, zonnige pistes en après ski's er hetzelfde uit. Ik mompel dat ik alles goed vind.

De volgende dag laat hij weten dat hij een keuze heeft gemaakt en hij heeft zelfs al geboekt. Zo blij als een kind laat hij zien waar hij naartoe gaat. SnowPlanet: wintersportvakanties voor hoger opgeleide singles.

'Leuk. Ziet er goed uit. Wanneer ga je precies?'

Wacht even.

Singles? *Singles?* Zie ik dat goed?

Ik lees verder.

'SnowPlanet organiseert zeer goed verzorgde groepsreizen wintersport voor groepen van 50 tot 100 hoger opgeleide singles tussen de 25 en 49 jaar. Als gast kom je op alle niveaus aan je trekken...'

Aan je trekken? Wat is dit voor dubbelzinnig gedoe? Ik pijnig mijn

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

hersenen om te herinneren wanneer ik heb gezegd dat hij maar gezellig een singlereis moest boeken.

'De groepen zijn onderverdeeld in 25-39 jaar, 30-49 jaar en 40-59 jaar.'

Ik hou mijn adem in.

'Zit jij bij de senioren groep?' vraag ik.

'Nee, die zat vol. Ik zit in de middengroep.'

Hij vertelt enthousiast hoe goed het geregeld is. Dat hij heerlijk hele dagen kan skiën en 's avonds gewoon kan aanschuiven voor het eten. 'Nog even een carpool regelen en dan ben ik er klaar voor.'

Ik laat niks merken van mijn jaloezie en onzekerheid. Ben ik zelf niet vorig jaar alleen met mijn zoon naar een *alleenstaande ouder* vakantie geweest? Heb ik dit aan mezelf te danken?

De nachten daarna slaap ik onrustig en soms word ik badend in het zweet wakker als ik hem voor me zie. Knap. Gebruind. Witte tanden die schitteren in de zon. In een strak skipak op een witte berg.

Omsingeld door aantrekkelijke vrouwen.

Sportieve dertigers.

Singles.

Hunkerende singles die niet kunnen wachten tot de piste sluit en de koude bruisende avond overgaat in de wilde, hete, hartstochtelijke nacht.

Ik sluip uit bed en surf naar de website van SnowPlanet.

Wie gaan er mee? Ik scan de tekst.

'...een rozig gesprek bij de après-ski of gewoon 's avonds aan de lampen hangen op de lekkere plaatjes van de dj: een SnowPlanet-vakantie kun je rustig groots en meeslepend noemen.'

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Bij de FAQ's lees ik de vragen.

Ik ben een alleengaande, geen single. Kan ik dan toch mee?

Nee, bij ons mag je alleen mee als je single bent. Niet om flauw te doen, maar we vinden het belangrijk om waar te maken wat we vooraf beloven.

De volgende dag vertel ik lief wat ik gelezen heb.

'Nee, natuurlijk mag het eigenlijk niet. Maar ik kan daar goed omheen lullen hoor. En ik ga om te skiën. Dus.' Hij drukt een warme kus op mijn voorhoofd.

Hij heeft ook al een lift geregeld via de speciaal daarvoor aangemaakte en beveiligde (!) Facebookpagina waar al die hitsige en uitgehongerde singles zich al aan elkaar kunnen verlekken.

'Kun jij straks die ene pasfoto van mij even scannen en naar mij mailen? Die heb ik nodig voor het SnowPlanet smoelenboek.'

Even later zit ik voor de scanner met zijn pasfoto in mijn hand. Ik kus hem op zijn brutale mond voordat ik hem op de glasplaat leg. Dan gooi ik de klep hard op zijn achterhoofd dicht.

Flits. Zoem. Zzzzz. Tsk.

De scan is klaar. Lief staat op mijn beeldscherm. *Mijn lief*. En dan bedenk ik iets leuks.

Ik Google 'Sexy man' en klik op afbeeldingen. Mijn beeldscherm wordt gevuld met gebruide halfnaakte mannenlijven. Mannen met sixpacks en smachtende blikken. Stout en uitdagend. *I'm hard all over for you*. Het staat er echt.

Mannen die hun hand naar me uitsteken. Die op hun zij op me liggen te wachten. Die hun hand in hun broek steken, niet helemaal maar net ver genoeg om er meteen fantasieën bij te krijgen. Zonder uitzondering zijn ze gespierd en kijken ze zelfverzekerd in de camera.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ik kies er een uit. Niet té. Maar wel lekker.

In iPhoto hak ik zijn kop eraf en plak ik de pasfoto van lief erop. Een beetje vervagen hier en daar en tenslotte een sepiasausje over het geheel heen en voilà: lief met een super-lijf in een uitdagende pose waar Jan Kooijman nog iets van kan leren.

Ik maak de foto klaar en verstuur hem per mail met de begeleidende tekst: *Als je je skipak daar maar altijd aanhoudt, geloven ze dit best* 😊

Voor het eerst deze week heb ik weer lol en gniffelend ga ik weer aan het werk. *Wat ben ik toch grappig.*

Als ik na een uur nog niks van hem heb gehoord neem ik aan dat *hij* het niet leuk vond. Ik stuur alsnog de gescande pasfoto waar hij op zit te wachten. Maar dan belt hij toch om te bedanken voor de foto. En ja, natuurlijk heeft hij die foto gebruikt. Hoezo?

En zo komt het dat ik morgen mijn eerste ski-les heb. Op een binnen skibaan in Rucphen. Dat ik straks ook bij SnowPlanet op de piste sta, dát is nog een verrassing voor mijn lief.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Budapest

Geplaatst op 15 maart 2013

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Een lang weekend Budapest met lief. De stad bekijken. Hand in hand. Goulashsoep eten en Hongaarse wijn drinken. Bijpraten en vozen.

Lief heeft oud-collega W. via Facebook opgetrommeld die ons van het vliegveld komt ophalen. W. woont sinds vijf jaar in Budapest en wil best even chauffeurs.

Ik beland op de achterbank. Iets met rollenverdeling. Ik volg het gesprek tussen de twee mannen voor mij terwijl ik probeer oogcontact met W. te maken via de achteruitkijkspiegel. Hij kijkt niet maar vertelt honderduit over zijn Hongaarse vriendin. Of lief een foto wil zien, vraagt hij enthousiast. Hij wacht het antwoord niet af en duwt zijn iPhone onder de neus van J.

Ze is jong.

Zeker vijftientig jaar jonger dan W. die zijn pensioen aan de horizon ziet glooien.

Hij vertelt vol trots hoe hij haar heeft verleid. Met geduld en geld. Hij triomfeert. Lief murmelt nietszeggend.

'Heb ik al verteld over de tweeling? De tweeling die bi is?'

Zelfs aan het achterhoofd van mijn lief zie ik dat zijn ogen beginnen te rollen als hij de plaatjes van de tweeling bekijkt.

'Ja jongen, Budapest heeft de mooiste vrouwen. Let maar op!'

Als hij ons afzet bij ons hotel weten we nóg niet wat de mooiste plekken van de stad zijn. Die zoeken we zelf wel op. We zetten de tassen in de hotelkamer en doen wat lovers doen bij aankomst in hun hotelkamer voordat we de stad ingaan.

Hongaren zijn kouwelijke types. Ze dragen zonder uitzondering dikke jassen en een muts. Overall waar we komen loeit de verwarming zo hard dat de temperatuur wordt opgejaagd tot zo'n 26 graden. Niet op deze hitte voorbereid, trek ik in elk restaurant

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

mijn kleren tot aan mijn hemdje uit.

De overgang. Ik hoor het ze denken.

Bij het ontbijt staan twaalf schalen rauwkost. Ik heb ze geteld. Er zijn ook eieren. Gekookt. Spiegelei. Roerei. Omelet. De dames prikken in hun rauwkost. De heren en ik eten zwijgzaam hun ei.

We hebben vier dagen om de stad bezichtigen en lopen de benen onder onze kont vandaan. Na twee dagen geven we toe aan onze fysieke beperkingen. Kuiten, enkels en knieën protesteren hevig.

We besluiten het rustiger aan te doen. Vanavond gaan we uit.

Ik tover een kijk-allemaal-naar-mij-outfit uit mijn tas. Terwijl ik me opmaak en aankleed word ik met goedkeurende blikken gadeslagen door lief.

Ik vervang mijn steunzolen door hoge felblauwe sleehakken. Ik hijs me in een mini jurkje -dat meer op een truitje lijkt. De stof is op wonderbaarlijk perfecte manier geweven.

Loeistrak waar het in toom moet worden gehouden. Uitdagend waar de boel uit haar voegen mag barsten. Zonder beha wordt de boel door het breisel tot ongekende hoogtes opgeduwd en krijg ik er een cupje bij. Het mini jurkje -dat meer op een truitje lijkt- kost wat duiten maar is meer dan de moeite waard.

Vol zelfvertrouwen ga ik op pad.

Als we een paar uur later aan het dessert zitten in de hipste tent van Budapest (lang leve Tripadvisor) begint de zaak in no-time vol te lopen. Personeel rent op en neer om het café om te bouwen tot discotheek en even later knallen de beats van de deejay uit de boxen.

En dán gebeurt het.

Het begint met één mooie dame die binnenstapt. Slank, klein, lange haren, jurkje, hoge hakken. Goed verzorgd.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Alles op de goede plek en in de juiste verhouding.

Akelig knap.

Al snel volgt nummer twee. En drie. Alsof er een touringcar voor de deur is gestopt die een voor een de lekkerste wijven uitspuugt. Hier. Voor mijn neus. Voor de neus van mijn lief.

Tientallen prachtige Hongaarse vrouwen stappen achter elkaar het café binnen. De een nog mooier dan de ander. Twee dingen hebben ze gemeen: ze zijn allemaal slank en lopen allemaal moeiteloos op palen van 10 centimeter of meer.

Ineens begrijp ik *de rauwkost*.

Soms zijn ze in gezelschap van een Hongaarse man. Ook de mannen lijken op elkaar. Ze zijn allemaal blijven hangen in de grauwe kleuren van het uniforme communisme: grijs, zwart, bruin en donker blauw. De haren kort geschoren, lekker praktisch. De mannen zijn onderling inwisselbaar.

Terwijl de dames om ons heen zoemen is een gesprek met lief onmogelijk geworden. Zijn aandacht wordt voortdurend afgeleid. Zijn ogen hebben het te druk met scannen. Van boven naar beneden en weer terug. *Volgende*.

Beschaamd kijkt hij me aan met een ik-kan-er-ook-niets-aan-doen-blik. En ik snap het.

Ik kijk namelijk ook.

Ik baan me een weg over de dansvloer naar de toiletten. Niemand die naar *mij* kijkt. Niemand die mijn jurkje- dat meer op een truitje lijkt- ziet.

Niemand.

Bij de toiletten knipper ik even met mijn ogen tegen het felle licht. De overgang is groot. Maar dan zie ik ze staan. Voor de wand met spiegels verdringen zich de dames om zichzelf bij te werken, op te poetsen of om zichzelf te bewonderen.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Ze maken geen aanstalten opzij te gaan. Ze nemen alle tijd. En alle ruimte.

Ik kijk nog eens goed en schat dat de gemiddelde leeftijd niet boven de 25 jaar is. Dát verklaart alles.

Om toch nog iets samen te doen trek ik lief de dansvloer op. In een flits zie ik mijn eigen spiegelbeeld. Ondanks de *4 inch or more* aan hun voetjes, toren ik hoog boven de meisjes uit. Ik ben Hollands welvaren naast de fijngebouwde Hongaarse beauty's.

Ik *voel* me oud.

Dan zie ik lief dansen. In de jeugdige meute. Zijn hippe kleren kunnen een beginnend (?) buikje niet verhullen. Zijn grijze haren vallen uit de toon. Zijn bewegingen zijn een beetje onzeker en zijn lach verradt dat hij zich ongemakkelijk voelt.

Hij *is* oud.

Wij zijn oud.

Nee.

De rest is jong.

Ik schreeuw in zijn oor dat ik weg wil en hij knikt instemmend. De volgende dag zijn we allebei schor als we bij W. in de auto stappen. Op weg naar het vliegveld vraagt W. niet één keer hoe wij het hebben gehad. Hij laat een foto van zijn vriendin zien en vraagt aan J. of hij de tweeling al heeft laten zien, *die bi is?*

'Ja jongen, Budapest heeft de mooiste vrouwen!'

Lief kijkt naar achter. Ik vang zijn blik. Zijn dat-heb-*ík*-niet-gezegd-blik.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Je zal het maar hebben

Geplaatst op 1 December 2012

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Als ik binnenkom is de wachtkamer leeg. Gelukkig.

Voorzichtig ga ik zitten op mijn linker bil. Mijn rechterbil laat ik een beetje naast de zitting hangen. De stoel voelt koud aan. De linoleumvloer glanst. De werkster is vast net vertrokken.

Ik werp een blik op de klok. Ik ben vroeg. Ik zou wel een tijdschrift willen doorbladeren maar die liggen op een keurig stapeltje op de leestafel.

Dan moet ik weer opstaan. Laat maar.

De deur zwaait open. 'Mevrouw Rothuizen! Kom verder.' De dokter houdt de deur met haar ene hand wijd open en de andere hand steekt ze ter begroeting naar mij uit.

Moeizaam kom ik overeind. Als ik haar aankijk zie ik wat ze denkt:

'O nee hé... is het weer zover?'

In haar spreekkamer zegt ze iets heel anders. 'Ga zitten. Wat kan ik voor je doen?' Alsof ze werkelijk geen idee heeft waarvoor ik hier ben.

Ik wijs op mijn lies. 'Ik blijf liever staan.' zeg ik met een klein stemmetje.

'Och kind. Nee toch. Is het weer zover? Nou laat maar eens zien.' zegt ze met medeleven in haar stem.

Terwijl ik me uitkleed, bekijkt ze mijn dossier in haar computer en concludeert dat het twee maanden geleden is dat ik bij haar was.

'Weer dezelfde plek?'

'Nee' zeg ik 'nu aan de andere kant.'

Ik leg mijn joggingbroek over de rand van de stoel naast de behandeltafel.

Ondergoed draag ik niet.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Te pijnlijk.

Ik zie er raar uit in mijn blote kont met grote sokken aan mijn voeten. De dokter is inmiddels naast de behandeltafel komen staan. Ze trekt een paar latex handschoenen aan. Om ze goed te laten passen trekt ze zo hard dat ze als elastiekjes terugknappen.

Ik voel me ongemakkelijk als ze toekijkt hoe ik voorzichtig de tafel bestijg. Het papier dat over de tafel is uitgerold knispert onder mijn billen.

De schaamte voorbij ga ik met mijn benen wijd in het volle licht liggen.

Mijn rechterknie zoveel mogelijk naar buiten gedraaid zodat ze er goed zicht op heeft.

Een onduidelijk grommend geluid stijgt op uit de keel van de dokter. Ze draait de bureaulamp bij zodat het schijnsel op het getroffen gebied valt.

Als ze heel voorzichtig voelt begin ik te kermen van de pijn.

'Ik heb het al gezien. Ik ga je verlossen. Wil je verdovingspray? Lijkt me wel nodig.'

We weten allebei wat er gaat komen en we zien er allebei tegenop. Daarvoor hebben we ieder onze eigen redenen.

Ze ontsmet de plek. Ze spuit de verdovende spray erop. De gloeiend hete plek wordt koud. Maar niet gevoelloos. Ze belooft dat ik het niet voel als ze snijdt. Maar dat zegt ze altijd.

Ik draai mijn hoofd weg en haal diep adem. Ik hoor dat ze het folie van het gesteriliseerde mesje afhaalt. Het deksel van de pedaalemmer hoor ik open en dicht gaan.

Ik kijk even snel hoe ver ze is en herken het mesje in haar hand. Het is hetzelfde mesje als mijn pedicure gebruikt om het harde eelt van mijn voeten te snijden. Ik doe mijn ogen dicht.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Een felle snijdende pijn vlamt op in mijn lies. Onmiddellijk wordt de behandelkamer gevuld met de stank van rottend eten. Van dode dieren. Van bedorven vlees. Van verstopte afvoer. Van ontbinding.

Van ontsteking. Misselijkmakend. Smerig.

De dokter draait haar gezicht van me af en ik zie hoe ze haar kokhalsneiging probeert te onderdrukken.

Maar we *zijn* er nog niet.

Ze moet het nu *afmaken*.

Alles moet eruit geduwd worden. Dat kan maar op één manier. Ze moet duwen. Hard duwen om de onderhuidse kanalen leeg te drukken. Net zo lang tot er alleen nog bloed uit komt.

Ik zie de verbandgaasjes die ze op de behandeltafel naast me neer legt. Iedere keer nadat ze heeft geduwd legt ze zo'n vies gaasje met witte pus vermengd met bloed naast mijn been.

Dan duwt ze zo hard dat ik in huilen uitbarst. Het zweet staat op haar voorhoofd. Haar ogen puilen een beetje uit.

'Ik zet even het raam open.' zegt ze.

Ze neemt een volle teug frisse lucht voordat ze weer een blik tussen mijn benen werpt. 'Ik moet *nóg* een keer snijden. Er zitten meerdere kanalen naast elkaar. Ik krijg het er niet in één keer uit.'

Alle handelingen worden herhaald. Mijn nagels laten diepe afdrucken achter aan de binnenkant van mijn handen. Zo hard knijp ik erin.

Als ze de laatste etter eruit heeft geduwd, haalt ze zichtbaar opgelucht adem. Ze legt een drain aan omdat ze bang is dat ik anders morgen weer terug moet komen.

Dat wil ze niet. Ik weet wel waarom.

Gaasjes en een dot watten moeten de boel opvangen totdat ik thuis ben. Ik sta op en ben een beetje duizelig. Terwijl de dokter haar

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

handschoenen in de pedaalemmer gooit, trek ik mijn joggingbroek weer aan. Als ik mijn veters heb gestrikt en wil opstaan, voel ik dat ik mijn broek achterstevoren aan heb getrokken. Ik zeg niks.

Ik verlaat de praktijk en zie dat de wachtkamer inmiddels vol zit. Ik vraag me af of degene na mij nog ruikt wat er op de behandeltafel is gebeurd. Ik ga ervan uit dat de dokter het papier op de tafel inmiddels heeft vervangen.

Als ik in de auto zit doe ik nog een klein huiltje.

Een ik-vind-mezelf-zo-zielig huiltje. Maar de helse pijn begint te zakken nu de druk ervan af is. Als ik maar zorg dat de wond zolang mogelijk open blijft, komt het goed. Dat weet ik uit ervaring.

Ik draai het raampje van de auto open. Ik ruik mezelf. Ik ruik acné ectopica. De zoveelste aandoening met een exotische naam.

Echte schoonheid zit van binnen.

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty

Over Lotty Rothuizen | @LieveLotty

Lotty is eigenaar van Tekststudio Schrijven en Schrappen.

internet copywriter | ghostblogger | blogt onbevangen en met open mind | joggingbroeken | hoge hakken | nieuwsgierig | snel afgeleid

Benieuwd wat ik voor jou kan betekenen? Kom op het gratis Lieve Lotty Skype Spreekuur, bel of mail me.

Ik kijk ernaar uit!

Hartelijke groet,

Lotty Rothuizen

Echte schoonheid zit van binnen

@LieveLotty